

SODNI DAN

Pripovedovanje o dogodkih na sodni dan začne Sibila s predstavitvijo naravnih pojavov:

"Potom pride zaisztino pitáni dén. Najmre dén vojaznoszti. Potom té naprej povedani szeden Dugoványe sze szkázéjo. Naszlednye edno ztrazno Sümlénye od zedem Grmlencz i Treskánye. Tak, da gradovje várasovje sze fküper örüsijo, néba i zemla ze sztrazsi i lüsztvó de d sztráhote i brezi ámeti szvojo szkrádnýo öró csakalo.

"Potom na czeilom zveiti kmicza bode i

edno süm-lénje i pokánye pecsin i bregov nasztáne. Tak, da czeila szveit ráven posztáne, kak je vu zacsetki szvetá bilou prvih lüdih. Po toi velikoj kmiczi de sze Szuncze pa prijalo szvetiti. Vu tisztom bodejo pét zveizd vidocse. Da lüdjé na Szuncze i zveizde szvoi pogled obrnéjo, fcsaszí szí po czeilom szveti naednok merjéjo."

Opis naravnih pojavov se ujema z naslednjimi deli iz knjige o Razodetju v Svetem pismu:

- "... je prišla ura njegove sodbe..." (Raz 14,7)

- v "... sedmih poslednjih

sibah... se je dopolnil božji srd" (Raz 15,1)

- "... bliski in glasovi in gromi" (Raz 4,5)

- "... nastal je veliki dan... jeze" (Raz 6,7)

- "... in nastali so gromi in bobnenje in bliski in potres" (Raz 8,5)

- "In nastali so bliski in bobnenje in gromi in nastal je velik potres, kakršnega ni bilo, odkar so ljudje na zemlji - tako silen, tako velik je bil potres... in mesta nevernikov so se zrušila. In otoki so izginili in gorá ni bilo najti." (Raz 16, 18-20)

Marija Kozar

REMÉNKE, PISANCE, PISANA DJAJCA

Na natečaj Muzeja Avgusta Pavla i Zveze Slovencev v Monoštri nam je poslala reménke gospa Hilda Cabai Gorenjoga Sinika. S e pisani djajec narelimo malo razstavo v muzeji, štero te leko ideli za vüzenek. Čačas pa vi tö leko vrobate djajca farbati, da smo strino Hildo ööpitali, kak se tau dela.

Lejpe črne so gratale."

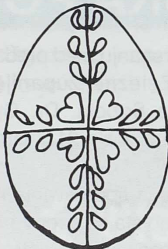
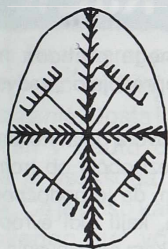
S kem so pa muštre pisali?

"Muštre pa s perov, s tákšov, šterov so v šauli pisali, ali pa z malo palčikov je tö leko píso. Lese-no palico so vöošpičili. Gestejo grabline, listove, sercenove pa tulipanske remenke. Gda so djajca vö s farbe vzeli, so svejčo vuzgali, pa lepau pomálek vausk raztopili. Ka smo gornapisali, tisto goros-

nauvom matrice gorzake-lijo. Tau že male dekile tö leko delajo, bole naléki gé. Z voskaum je trn zmetno pisati raménke. Dosta cajta cüj tarbej."

Gda so botre mlajšom djajca tádali, pa ka so mlajši z remenkami delali?

"Na vüzensko nedelo ali na vüzenski pondeljek. Dekle pa pojbičke so se špilali tö z remenkami. Menši so je potáčkali na

Gda so začnili farbati djajca, pa kak so delali?

"Na veuki keden, v srejo, v četertek. Friška djajca so dojazprali pa sküjajli trdo. Gda so posenila, mrzla gratale, té so leko vručí voskaum, s perov pisali. Vmejs so farbo tö sküjajli, pa gda se vórasavilo, djajca nutdjáli."

S kem so farbali djajca?

Z lítkovo loškinjov ali pa kipleno farbov. Ništarni v črno zemláu djáli.

talo."

Kak pa prazne remenke farbajo?

"No, té prazne, té pa sirauve trbej napisati, pa te v farbo djati, pa po tistom vausk dojzbrisati. Prazne so gorobesili na mačice. Pune so tö tadjali, de pa tiste lagve grátajo po cájti. Štere so nej tak lejpe bílé, tiste so včasik zéli. Inda so listke s cvórnóm gorzvézali na djajca, pa so tak farbali. Tam, ge je list gor bíu, tisto je tam nej farbo dobilo. Po

trávnikaj. Eno lítkno so naredli pa so tam mogli nutri potočiti. Vekši pa so penaze nutri líučali. Steri je zavado, tistoga je djajce bilau."

Baug plati na remenke pa na tanače! Dobro bi bilau, če bi drügi tö volau dobili, pa bi nam kleti več lüdi poslalo remenke, pisance v muzej na razstavo.

Marija Kozar

BIBLIOBUS V PREKMURJU

Želja po bibliobusu, torej avtobusu, ki bi po krajih bivše soboške občine, v katerih ni knjižnic, krožil, prevažal knjige in jih ljudem izposojal, je stara natanko dvajset let. V svoj programski in finančni načrt dela si ga je nekdanje vodstvo Študijske knjižnice v Murski Soboti postavilo namreč že leta 1975, a do njegove realizacije ni prišlo vse do današnjega dne. Večina drugih pokrajin na Slovenskem ga je dobilo že pred omenjenim letom (ali le nekaj let pozneje), naša ga ni zmogla kupiti, in ga tudi zdaj ne bi imela, če nam ga ne bi uspelo dobiti čisto po naključju. Podarilo nam ga je namreč podjetje Kompas iz Ljubljane, kateremu je služil za potujoče menjalnice na mejnih prehodih. Ko ga le-to ni več potrebovalo, je vozilo ponudilo eni od ljubljanskih knjižnic, ki pa ima že leta in leta vpeljana bibliobusno izposajo. Ljubljanski kolegi knjižničarji so tako o možnosti, da lahko na lahek način pridemo do manjšega avtobusa, obvestili nas, soboške knjižničarje, in po raznih poteh in zvezah smo ga dobili res mi, dobili čisto zastonj.

Avtobus znamke mercedes-benz je sorazmerno mlad, dobro ohranjen, z malo prevoženimi kilometri, zato bo za prvo silo dober. Svoje poslanstvo bo sposoben opravljati še nekaj let, morda do časa, ko bo tudi naša pokrajina med Muro in Rabo postala bogatejša, ko bo potemtakem tudi Prekmurje tako bogato v duhovnem in materialnem pogledu, da bo potrebovalo pravi bibliobus, ki ne bo prevažal in izposojal le knjig, temveč tudi drugo knjižnično gradivo, in da si ga bo lahko tudi privoščilo.

Zdajšnji bo imel kapacitete 2.500 do 3.000 knjig, voziti pa bo začel v nekaj naslednjih dneh, najkasneje konec marca ali v začetku aprila. Najprej bo nekaj mesecev vozil poskusno, do takrat namreč, dokler ne bomo izvedeli za interes ljudi zanj, dokler ne določimo njegovih stalnih poti, postajališč oziroma izposojevalnih mest, idr., nato pa redno, stalno. Pripeljal bo vse do Matjaševcev, Trdkove in Martinja, torej tik do meje z Madžarsko oziroma s Porabjem. Najbrž bi bilo koristno tudi za porabske Slovence, če bi ta potujoča knjižnica lahko prišla celo do njihovih krajev in domov, a kaj, ko kaj takega, žal, ni mogoče. Zaenkrat bo možno le to, da se bo npr. kdo od Gornjeseničanov vanjo lahko vpisal in si potem knjige iz nje izposojal. Izposojal enkrat mesečno morda v Martinju, ko bo bibliobus pripeljal v ta kraj.

Bibliobus so shodil, bo speljal končno tudi v Prekmurju. Seveda bo njegove poti in knjige v njem nove občine na Goričkem tudi nekaj stalo. Zastonj njegovo delo ne bo. Zastonj bo le lepa, dobra, vredna knjiga za njegove uporabnike, za bralce potujoče knjižnice. Ta pa nam je v razburkanih in težkih časih poleg denarja tudi potrebna.

Jože Vugrinec